

револуционарне доктрине и традиције, док дводоми одговара другачијим схватањима и потребама а пре свега намери да кроз њега разноврсне друштвене снаге и групе буду заступљене у парламенту и тако у мањој или већој мери дођу до изражаја у вршењу власти и вођењу државне политике. Иако је једнодоми парламент произашао из револуционарних схватања и праксе, он није остао својствен само револуционарној ситуацији, него је примењен као организационо решење и у оним земљама које нису склоне револуцији и њеној традицији. У револуционарној епохи једнодоми парламент је произашао из Русоове доктрине о народној суверености, о народној вољи која је једна и недељива и која као таква мора да буде представљена и оличена и у једнодомом и недељивом законодавном телу – скупштини. Зато су и прве револуционарне скупштине биле једнодоме и то пре свега важи за Француску Националну скупштину која је постала таква (једнодома) захваљујући утицају револуционарне већине али и осталих друштвених снага у њој, проистеклих из трећег сталежа да би након те револуционарне епохе и стабилизације француских друштвених прилика (у време III Републике) постала дводома, каква је остала све до данас. Једнодоми парламент је замишљен да буде више демократски и да одговара демократији, али су у пракси познати једнодоми парламенти и у недемократским земљама, па и оним са диктаторским режимима (какав је рецимо био у Грчкој из времена пуковничког режима). То показује да систем једнодомог парламента може да постоји, успостави се и функционише у различитим друштвено-политичким условима, демократским и недемократским, па тако има пуно примера да су и напредне, али и назадне друштвене снаге прибегавале једнодомом парламенту и преко њега успевале да остваре своје друштвене и политичке циљеве. Зато може да се каже да је једнодоми парламент прикладан и за демократске али и недемократске режиме и да му се зато не може а priori дати предност као бољем и демократском решењу.

У односу на једнодому структуру парламента, дводоми систем има своје предности и богату друштвену праксу која је оправдала његову примену и ефикасност. Дводоми парламент је тековина класичне буржоаске политичке теорије и као такав је био и остао синоним за демократску политичку организацију и поредак. У његову корист се наводе бројни аргументи а пре свега тај да се њиме бране демократске тековине и институције друштва и ограничава самовоља власти – спречава њена тиранија. Тако Џ.С. Мил тврди „да оно што највише говори у прилог